

Treść

Wstęp	9
Zdarzenie jako scena czasu w dziele sztuki	
Rzeczy, które nie służą niczemu innemu	15
Nie pytaj, czym jest piękno	17
Czy linia świata cofa się w czasie?	18
Formuła: <i>Zgiń i znów się przemień!</i>	21
„Konkretny przypadek II”	23
Podwójny dystans	25
Małe prolegomena do tematu	27
Gdy dzieło nie ma iluminacji boskiej	28
W stronę przedmiotu wyinscenizowanego	29
„Zdarzenie-temat” trzeba stworzyć	31
Jest inaczej niż realnie	33
Widzenie jest myślą uwarunkowaną	35
Piękno przenika ogólną widzialność świata	36
Odkrywanie prowadzi do zdziwienia	38
W świecie trwałej przyjaźni bogów	40
Jak obecność rzeczy zastępuje jej wyobrażenie?	42
Wtargnięcie epistemy	43
Konkretnie „teraz” i uogólnione „wszystko”	45
Zmieszanie naoczności z wirtualnością	47
Ruch rzeczywistości przetwarzanej w sztuce	49
Temat i epistema	52
Przedmiot z zaniechaniem jego zewnętrżności	53
W „nic” – inscenizować „wszystko”	56
Ku konkluzji, której nie da się przewidzieć	58
Ani rzeczywistość, ani jej przedstawienie	60

Estetyczna agonia realności czasu	62
Ważniejsze od impulsu geniuszu	65
Kojący dodatek do prawdziwego życia	67
Poddać się wpływowi chwili	69
Zachwyty i gniew	71
O nieścisłości ontologicznej sceny	74
Chwilowość treści wirtualnej dzieła	76

Trzy kierunki upływu czasu w dziele sztuki

O trzech miejscach sceny	81
Proscenium dzieła sztuki	82
Nie na scenie, ale „przed” sceną	82
To, co stanowi „zaświat I”	84
Skok do „bezpowrotnej teraźniejszości”	87
Przypomnienie – archetyp wraca na scenę	89
W jedność z życiem własnym widza	91
Prospekt dzieła sztuki	93
„Potem” i „ku późniejszemu”	93
W locie Nike, bogini zwycięstwa	95
Skończoność eschatonu i płytkość historii	97
Kres sytuuje zdarzenie <i>in initio</i>	100
Sceniczne „być” i psychologiczne „móc”	101
Zbrodnia sceniczna i jej <i>katharsis</i>	104
Los jako treść egzystencjalna dzieła	106
Scena dzieła sztuki	108
Treść estetyczna dzieła a rekwizyt sceny	108
Rzeczy w ich oczywistym istnieniu wirtualnym	110
Przestrzeń, do której się wchodzi jako widz	113
Skład sceny a stan umysłu	115
Milczenie aktora i zamknięcie przestrzeni	117
Zdarzenie w przestrzeni sceny	119
Relacje z faktów scenicznych	121
„Przedtem” wobec sceny i „potem” w przeżyciu widza	123
Życie wirtualne postaci scenicznych	126
Edyp – mit o dekoherencji czasu	127

Proscenium – przeszłość jako kierunek upływu czasu w dziele sztuki

Zdarzenie-temat wśród przedmiotów sceny	133
Świat w osobistym zasięgu naszego „teraz”	135

„Siła obligatoryjna” scenicznego „teraz”	137
„Przed” jako „filozofia pierwsza” przestrzeni sceny	138
„Teraz bohaterskie” i „wizyjne teraz”	140
Życie sceniczne jako funktor czasotwórczy	142
Dwie ontologie w inscenizacji sceny	143
Miedzy wirtualnością bytu a inscenizacją czasu	145
W „chwycie” formy dramatycznej	147
Wymazać imię własne	148
Jakie jest „tam” aktualnej sceny?	150
„Rażnia”, czyli miejsce, w którym byt się zdarza	151
Fakty, które nie dotyczą zdarzeń	153
<i>Quod tantum videtur</i>	155
„Odterażnienie” postaci	157
Egotyzm perceptora	158
Bezpośrednia obecność i długość fabuły	160
Pozór i postać świadka	162
Miedzy postacią sceniczną a historią	163
Gest – byt „myślowy” spektatora	164

Prospekt – przyszłość jako kierunek upływu czasu w dziele sztuki

„Skutek”, który nigdy nie wystąpi	169
Istnienie ma charakter werbalny	170
Gdzie ożywają stany umysłu?	171
Przygotowanie naocznych stanów rzeczy	173
Po tym, co pokazane, jest nie pokazane	174
Od <i>ego</i> aktora do pozascenicznego <i>ego</i> widza	176
Niebo, z którego nie spadają już gwiazdy	177
Regresja – powrót do stanu snu	179
<i>Perspicuitas</i> – przezroczyście dzieła sztuki	180
Poza naocznością stanu przedstawiającego	182
Świat postsceniczny	183
Świat w zamkniętych oczach	185
Nieskończoność, która następuje po bliskości	186
Elementy trwania poświaty	188
„Reszta”, której nie chcemy przeżywać	190
Nieobecne na scenie rzeczy nadmiarowe	191
Uporządkowanie świata nie istniejącego	192
Przekonuje sama budowa dzieła sztuki	194
Na dnie wirtualnej głębi	196
Ciało – <i>principium individuationis</i>	198
Czy świat scenicznego „teraz” jest wieczny?	200

Teraźniejszość jako rzeczywistość wirtualna dzieła sztuki

Sądy estetyczne czyste	205
W poszukiwaniu zjawisk kreujących dzieło	207
Między realnością a pozascenicznym niezaistnieniem	208
Cechy dereizacji scenicznego „po”	210
Prorocze przeniknięcie losu człowieka	211
Przekaz symboliczny	212
W oderwaniu od hyletycznej podstawy	214
Co nazwiemy inscenizatem I i II?	215
Problem oryginału nie istnieje	217
Mit i opowieść o micie	218
Kiedy przedostajemy się na drugą stronę?	220
W „przechodnim” ruchu samej duszy	222
Drogi, po których przemyka się „teraz”	223
Czas tematyczny i paradoks chwili	225
Następstwo jest tematem, a nie zdarzeniem	227
Co wiemy z oglądania gwiazdzistego nieba?	228
Aktualny <i>Gestalt</i>	230
W sztuce czasu nie ma	232
Trzeba jeszcze wyobraźni widza	233
Scena staje się kosmosem	235
Forma jest relacją w czasie	237
Zatrzymane tekstem sceny następstwo	239
Czas odsyła do punktowego medium	240
Nie tylko <i>in actu</i> i <i>pro me</i>	241
To, co określamy mianem wzniosłości	243
W archipelagu „zdaniowych rodzin”	244
Między naocznością a inteligibilnością	246
Teraźniejszość „przespana”	248
O własnej oryginalności podmiotu percypującego	249
Scena za wieczność!	250
Fakt, który nie ma widza	251
Norma prostomyślności w widzeniu świata	253
Co w dziele sztuki redukujemy od początku?	255